

Op de vlucht

Op de vlucht

Hans van Oosterbosch

Voor Jack, Mats en Jesse

Schrijver: Hans van Oosterbosch
Coverontwerp: Willem Heijns
Tekeningen: Jan Meesters
ISBN: 9789402198249
© Hans van Oosterbosch 2019

1 Wervelwind

U moet vluchten, prinses Beaudine. Vlucht, nu het nog kan!' Haar trouwe kamerheer, Sebastiaan Kervelbloem drentelt zenuwachtig om haar heen. Prinses Beaudine weet dat hij gelijk heeft. Ook zij voelt de ijzige kou die haar land is binnengedrongen en die er voor zorgt dat de rivieren bevrozen en de planten en bomen met ijskristallen bedekt raken. Als ze naar de lucht kijkt dan voorspelt ook dat niet veel goeds. De wolken zijn zwaar van de sneeuw en nog even en heel haar land is met een witte deken bedekt.

Terwijl ze gehaast de trappen van haar paleis afdaald, trekt ze haar mantel nog strakker om zich heen. Ze voelt de kou tot in haar botten en ze krijgt het gevoel nauwelijks meer vooruit te kunnen komen net nu ze snel moet zijn.

Gelukkig staat haar paard Wervelwind al ongeduldig op haar te wachten. Als ze in het zadel zit, hoeft ze hem maar even aan te sporen of daar vliegen ze over de harde, koude grond. Het lijkt wel alsof haar paard aanvoelt dat het leven van de prinses afhangt van zijn snelheid, want zo hard heeft hij nog nooit gegaloppeerd. De prinses klampt zich aan de manen vast, terwijl de ijzige wind haar haren en haar kleren laat wapperen. Ze durft niet meer over haar schouder te kijken om te zien wat er achter haar met haar land gebeurt. Nu moet ze vluchten, zichzelf in veiligheid brengen, maar ooit zal ze terugkomen.

Ze voelt zich erg eenzaam. Wervelwind is nog haar enige vriend. Als ze zijn naam boven het lawaai van de wind roept om hem aan te moedigen, hinnikt het paard alsof het wil zeggen: vertrouw maar op mij prinses. Hoe lang houdt Wervelwind dit vol?

Na een paar uur, doemen de bergen op. Als ze klimmen, moet het paard vanzelf wel vaart minderen. Ze merkt aan zijn ademhaling en het schuim dat op zijn bek staat, dat hij aan het einde van zijn krachten is.

‘Nog even volhouden, Wervelwind’, zegt Beaudine. Wervelwind hinnikt dat hij haar begrepen heeft, maar toch gaat het steeds langzamer tot het paard uiteindelijk stilstaat en niet meer vooruit kan.

Als de prinses is afgestapt, zakt Wervelwind in elkaar. Wat de prinses ook probeert, hem liefdevol over zijn hoofd aaien, met een doek het zweet van zijn lijf afpoetsen, bemoedigende woordjes in zijn oor spreken, niets krijgt het paard meer op de been. Nog even kijkt Wervelwind de prinses aan en sluit dan zijn ogen. De prinses is ontroostbaar. Haar liefste paard is niet meer.

Wat moet ze nu? Ze kijkt om zich heen en de moed zakt haar haast in haar schoenen. Voor haar ligt een smal pad met aan de ene kant een steile berghelling en aan de andere een diepe kloof.

Boven haar hoofd pakken donkere wolken zich samen en na een kwartier begint het te stortregenen. In een mum van tijd is de prinses door en door nat. Nergens kan ze schuilen en dan begint het ook nog hevig te onweren.

Als de bliksem niet al te ver van haar in een boom inslaat, zet Beaudine van schrik een stap opzij waardoor

ze bijna in de kloof dreigt te vallen. Even wankelt ze, maar dan kan ze nog net op tijd haar evenwicht hervinden. Het hart klopt haar in haar keel en ze is even zo bang dat ze besluiteloos blijft staan. Dan spreekt ze zichzelf moed in en stapt verder, waarbij ze goed moet uitkijken waar ze haar voeten zet, want door de harde regen kan ze nauwelijks een paar meter vooruitkijken.

Bijna mist ze daardoor de bocht waardoor ze voor een tweede keer in de kloof dreigt te vallen. Voorzichtig, voetje voor voetje schuifelt ze verder langs de afgrond waarbij ze zo dicht mogelijk bij de bergrand blijft.

Dan komt er een stevige wind opzetten, die de regenwolken wegblaast en verschijnt er een waterig zonnetje.

Het liefste wil ze nu uitrusten en heel vast en lang slapen. Was het maar een enge droom. Maar die tovenaer is geen droom. Hij zit achter haar aan. Daarom moet ze verder. Zij, prinses Beaudine, is de enige hoop voor haar land, maar dan moet ze zichzelf wel in veiligheid brengen.

Als ze een half uur gelopen heeft, hoort ze in de verte wat geluiden. Ze schrikt. Zou de tovenaer haar dan toch al gevonden hebben? Is haar vlucht voor niets geweest? Angstig kijkt ze om zich heen? Waar kan ze zich verstoppen? Dan ziet ze boven haar hoofd een groot rotsblok liggen. Met veel pijn en moeite klimt ze omhoog. Ze duikt net op tijd achter de rotsblok weg, als de geluiden sterker worden en ze de stemmen van verschillende mensen hoort. Ze houdt zich zo stil mogelijk, terwijl haar hart zo hard te keer gaat, dat ze bang is dat iedereen het kan horen.

2 Vreemde vogels

Het is een vreemd gezelschap dat daar beneden net onder de rotsblok halt houdt. Een van de mannen heeft een zweep bij zich met een leren handvat en een zeker drie meter lang koord. De man slaat er een paar keer mee waarna er steeds een luide, droge knal de oren van de prinses bereikt, die bij ieder geluid verder ineenkrimpt.

Als de prinses weer wat moed verzameld heeft en voorzichtig naar beneden kijkt, ziet ze vier mensen bij elkaar staan. Het zijn drie mannen en een vrouw.

Twee mannen waaronder die met de zweep lijken ruzie te hebben. Zweepmans is niet erg groot, maar heeft een brede borstkas en korte, stevige benen die ietwat krom zijn. Boven een kleine dikke nek zit een groot hoofd met oren waar een olifant jaloers op zou zijn. Zijn dikke haren heeft hij in een halve meter lange staart samengebonden.

De man die dreigend tegenover hem staat, heeft een klein hoofd met een spitse neus waarop een ronde bril staat. Zijn gezicht is plat en rond met bolle uitstekende wangen. Op zijn kale hoofd steken aan weerskanten bij zijn oren een paar sprietten haar recht omhoog. Het lijkt net een uil, denkt de prinses.

Als de ruzie hoog oploopt, staat de vrouw moeizaam op en loopt naar de vechtersbazen toe. Ze spreekt hen rustig toe en de vrede keert weer.

De vierde persoon is overdreven netjes gekleed. Op zijn hoofd heeft hij een zwarte hoed staan met een groene pluim waarop verschillende speldjes zijn bevestigd. Zijn

rechterhand rust op een wandelstok. Aan zijn gezicht is niets bijzonders te zien. Het is een gezicht dat je bij veel mensen ziet. Wat de prinses wel opvalt, zijn z'n ogen. Die zijn haast zwart van kleur en lijken nauwelijks bij het gezicht te horen, omdat ze diep in de oogkassen liggen. De man loopt kaarsrecht en beweegt zich erg voornaam.

Hij bemoeit zich nauwelijks met de rest en tuurt alleen de omgeving af. Af en toe kijkt hij ook naar boven naar het rotsblok. De prinses duikt dan snel weg. Als hij haar maar niet gezien heeft!

Ze hoopt dat het gezelschap snel weer vertrekt, maar een half uur later zijn ze er nog. De prinses begint het koud te krijgen in haar natte kleren. Beneden haar heeft een van de mannen een lekker vuurtje aangelegd waar ze met zijn vieren nu omheen zitten en waar ze zich heerlijk aan kunnen warmen.

De prinses verschuift wat om haar benen even te kunnen strekken. Daarbij raakt ze een kleine steen die met veel lawaai naar beneden valt vlak bij zweepmans. Die springt op en steekt zijn zweep afwerend omhoog. 'Wat was dat?', roept hij. 'Wie heeft het op mij gemunt?' Dan loopt hij dreigend naar de man met het uilengezicht. 'Gooide jij die steen naar mij?' 'Kom maar op!', roept de ander. 'Ik ben niet bang voor jou.' Dan valt er weer een steen naar beneden.

'Het komt van boven', zegt de man met de hoed. Volgens mij hebben we een pottenkijker. Ik dacht daar straks al iets te zien.'

Als een volleerde gems klimt hij naar boven en grijpt even later de prinses in de kraag. Als hij haar omhoog trekt, roept hij triomfantelijk: 'Kijk eens wat ik hier heb? Een verzopen katje, ha, ha.' Hij tilt de prinses op alsof ze niets weegt en laat haar voorzichtig over de rand zakken waar ze door de man met de zweep opgevangen wordt.

'Kom maar hier bij het vuur zitten, meisje', zegt de vrouw. 'Je zult het wel koud hebben, zo in je natte kleren.'

De prinses rilt nog steeds, ondanks de warmte van het vuur. In wat voor vreemd gezelschap is ze nu terecht gekomen en zijn deze mensen wel te vertrouwen?

'Wie zijn jullie?', vraagt prinses Beaudine. 'Ik ben, Novi', zegt de vrouw. 'Novi Pas de Deux. Ik was ooit een wereldberoemde danseres, maar nu ik ouder word, zijn mijn gewrichten versleten en kan ik niet meer zo goed dansen als vroeger.' Ze maakt wat kniebuigingen en halve strek- en rekoefeningen, waarbij ze kreunende geluiden maakt als was ze een oude kar waarvan de wielen hoognodig gesmeerd moeten worden.

'Ik mis het publiek, maar vooral het je vrij voelen als je op de muziek kunt zweven en dansen. Lekker zwieren, draaien en springen. Helaas, lukt me dat niet meer en daarom ben ik op zoek naar de bron van de eeuwige jeugd.. Iedere slok van het water uit die bron zorgt ervoor dat je weer tien jaar jonger wordt. Maar waar ik ook zoek tot op heden heb ik nog niets gevonden.'

'Ik ben, Wolf de Leeuw. Ik ben de beste dompteur van de hele wereld. Ik heb al heel wat dieren getemd. Kijk

maar'. Hij zwaait zijn staart over zijn schouder en nu ziet de prinses dat er allemaal speldjes in zijn vlecht zijn gestoken. Ze ziet een leeuw, een tijger, een beer, een olifant, maar ook een walvis.

'Heb je een walvis getemd?', vraagt ze verbaasd. 'Ik tem ieder dier dat ik wil. Ik heb al met honderden soorten gewerkt en nu ben ik op zoek naar dat ene bijzondere dier dat ik nog niet gehad heb en waarmee ik de wereld rond kan reizen.' 'En welk dier is dat?', vraagt Beaudine.

'Dat beest moet nog uitgevonden worden', lacht het uilengezicht. Wolf klapt boos met zijn zweep in de lucht. 'Zal ik jou eens temmen, Rover!' Het uilengezicht deinst terug en gaat op een afstandje van de groep zitten. Naast hem heeft hij een grote juten zak staan, die hij stevig begint dicht te binden.

'Let maar niet op hem', zegt Wolf. 'Dat is Rover Grijpgraag. In ieder land waar hij komt, moet hij zo nodig alles stelen wat los en vast zit. Hij zoekt een land waar hij lekker kan stelen zonder in de gevangenis te komen. Laat hem maar lekker dromen.' Rover gromt wat onduidelijks en klemt de juten zak nog wat vaster tegen zich aan.

Voordat de prinses aan de man met de hoed iets kan vragen, zegt die: 'Ik ben, Thor Diepvries, een echte wereldreiziger. Ik heb alle landen van de wereld al bezocht en zoek nu een land waar ik me thuis kan voelen. Ik heb wel genoeg gereisd. Ik hoef geen nieuwe werelden meer te ontdekken. En jij, ben jij ook naar iets op zoek?'

Prinses Beaudine schrikt. 'Ik.... Ik... ben op de vlucht', stamelt ze. 'Dat zijn er meer', roept Rover. 'Is ook niks gek', zegt Wolf, 'als je zo'n waardeloze dief bent.' 'Heren', zegt Novi, 'houd nu eens jullie mond en laat haar vertellen. Waarvoor bent u op de vlucht?'

'Ik ben prinses Beaudine en mijn land is veroverd door de tovenaar Dawak Zwirtas. Deze tovenaar heeft alle mensen veranderd in een sneeuwpop, alle dieren in een ijssculptuur en het land en de bomen en planten bedekt met een dik pak sneeuw. In mijn land is geen leven meer mogelijk. Die tovenaar zit nu achter mij aan, want pas als hij al het leven van een land heeft kunnen bevriezen, is hij de alleenheerser.'

'Bij ons bent u veilig, prinses', zegt Novi, terwijl ze een arm beschermend om de prinses legt.

'Als u een echte prinses bent, dan heeft u vast wel mooie juwelen en sieraden bij u.' In Rovers gezicht beginnen de ogen al te glimmen van voorpret. 'Helaas', zegt Beaudine. 'Ik heb zo snel moeten vluchten, dat ik niets mee heb kunnen nemen. Alleen deze kleren heb ik nog.' 'Jammer', mompelt Rover, want daar gaat zijn kans op extra juwelen.

'Ik weet niet goed meer wat ik moet doen.' De prinses huilt zachtjes. 'Prinses, ik zal je beschermen', zegt Wolf en hij laat zijn zweep knallen. 'Dank je, Wolf, maar wist ik maar een manier om tegen de tovenaar te vechten. Om mijn land van zijn betovering te bevrijden. Het enige dat ik kan doen, is vluchten en zorgen dat ik uit de handen van de tovenaar blijf.'

Thor luistert aandacht naar wat de prinses vertelt. Zijn ogen lichten even op als hij merkt hoe wanhopig ze is.

Hij is diep in gedachten als Novi aan hem vraagt of hij geen oplossing weet. Hij is tenslotte de man met de meeste kennis van de wereld dankzij zijn vele gereis. 'Nee, het spijt me, echt ik weet geen oplossing', geeft hij als antwoord en mompelt zacht voor zich uit 'Die is er wel, maar die vertel ik je niet.'